

Arrest

nr. 169 103 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 20 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en verzoekster verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, geboren te A. op respectievelijk [...]1977 en [...] 1979.

Op 15 juni 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2010 maakte de gemachtigde de asielaanvraag over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 2 november 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 4 november 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2011 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 14 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 4 november 2010 ontvankelijk en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 28 juli 2011 bracht de arts-adviseur een advies uit en stelde daarbij dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland voor de duur van een jaar niet was aangewezen omdat de aandoening een reëel risico vormde voor het leven en de fysieke integriteit bij een terugkeer naar het herkomstland gezien onder meer het risico op tumorrecidief aan de ogen.

Op 25 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag gegrond en werden verzoekers gemachtigd tot een verblijf van 12 maanden.

Op 27 november 2012 bracht de arts-adviseur advies uit in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Ze stelde daarbij dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland niet was aangewezen om tijdelijk de continuïteit van de zorgen voor leukemie niet in gevaar te brengen nu er een reëel risico was voor het leven en de fysieke integriteit bij een terugkeer naar het herkomstland.

Op 6 december 2012 verlengde de gemachtigde het verblijfsrecht van verzoekers met een jaar.

Op 20 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp daar verzoekers een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingediend en een verblijfsmachtiging hadden gekregen en in het bezit werden gesteld van een A-kaart.

Op 28 november 2013 verlengde de gemachtigde het verblijfsrecht van verzoekers met een jaar.

Op 1 april 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 mei 2015 trok de gemachtigde de voormelde beslissing van 1 april 2015 in.

Op 23 september 2015 stelde de arts-adviseur opnieuw een medisch advies op.

Op 28 september 2015 weigerde de gemachtigde opnieuw de verlenging van de verblijfsmachtiging verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 27/02/2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15

december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 04/11/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 25/10/2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 23/09/2015), zij concludeerde dat:

‘vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kazachstan. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.’

‘De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.’

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.“

Op 27 oktober 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot machtiging van verblijf voor een jaar (A-kaart).

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op nu de gemachtigde op 27 oktober 2015 verzoekers een machtiging tot verblijf heeft toegekend voor een jaar. Hij stelt dat het aan verzoekers is aan te tonen welk voordeel zij nog kunnen hebben bij de onderhavige procedure, hetgeen niet zou aangetoond zijn. Verzoekers zouden geen persoonlijk noch direct belang hebben.

Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat de thans bestreden beslissing een weigering van verlenging betreft van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, genomen op 28 september 2015. Verzoekers kregen een tijdelijk verblijfsrecht op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet bij beslissing van 27 oktober 2015. Bijgevolg was er een onderbreking in hun verblijfsrecht tussen 28 september 2015 en 27 oktober 2015, bovendien werd het verblijf gemachtigd op

een andere wettelijke basis en wordt de verlenging onder voorwaarde gesteld van het bewijs dat een van de verzoekers werkt.

Verzoekers onderstrepen dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend op 4 november 2010, hetgeen betekent dat zij hadden kunnen genieten van een machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur op grond van artikel 13, § 1, 2^e lid van de Vreemdelingenwet op 4 november 2015.

Deze bepaling stelt immers:

“§ 1. [...]

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.”

De bestreden beslissing genomen op 28 september 2015 heeft dus tot gevolg gehad dat verzoekers niet in het bezit konden gesteld worden van een verblijfstitel van onbeperkte duur en dit ondanks het feit dat zij een maand later in het bezit werden gesteld van een verblijfstitel voor een jaar. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet beroepen op de bepaling zoals voorzien in artikel 15 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan :

1° [...];

2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven..”

Verzoekers concluderen dus dat zij zich als gevolg van de thans bestreden beslissing niet kunnen beroepen op artikel 13 van de Vreemdelingenwet teneinde een onbeperkte verblijfstitel te verkrijgen. Het tijdelijk verblijfsrecht dat verzoekers hebben gekregen op 27 oktober 2015 doet hieraan geen afbreuk waardoor zij een actueel, zeker en legitiem belang hebben.

De Raad meent dat verzoekers terecht verwijzen naar de chronologie der feiten en naar het bepaalde in artikel 13, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat er op 27 oktober 2015 enkel een tijdelijke regularisatie om prangende humanitaire redenen werd toegestaan onder de uitdrukkelijke voorwaarde voor verlenging dat ofwel een arbeids- of beroepskaart wordt voorgelegd evenals bewijs van effectieve en recente tewerkstelling ofwel bewijzen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische staat. Het voordeel dat verzoekers uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kunnen halen, hetgeen tot gevolg zou hebben dat de beslissing zou moeten geacht worden nooit te hebben bestaan en dat verzoekers terugvallen op een gegrond verklaarde machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is wel degelijk persoonlijk en direct in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9ter, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast voeren verzoekers eveneens een manifeste appreciatiefout en een tegenstrijdige en onafdoende motivering aan.

Verzoekers wijzen in het eerste onderdeel van hun enig middel op het feit dat hun kind B.D., op het ogenblik van de bestreden beslissing 8 jaar, lijdt aan een chromosomale deletie hetgeen aanleiding geeft tot cerebrale paralyse, een cognitieve achterstand en een zware psychomotorische handicap. Ze stellen dat de misvorming aan het hart, de oogkanker en leukemie waaraan B.D. heeft geleden, het gevolg zijn van deze genetische anomalie en er niet afzonderlijk van kunnen onderzocht worden. Ze

onderstrepen dat hun kind dus nood heeft aan een multidisciplinaire opvolging opdat die kankers niet hervallen, om zich ervan te verzekeren dat er geen nieuwe kankers worden ontwikkeld en teneinde zo goed mogelijk zijn cognitieve en psychomotorische capaciteiten te ontwikkelen, zodanig dat de verbetering van de gezondheidstoestand van het achtjarig kind met grote voorzichtigheid moet onderzocht worden. Verzoekers onderstrepen dat de verbetering maar relatief is, nu hun kind B.D. voor zijn hele leven de zware gevolgen van de genetische anomalie zal moeten ondergaan. Verzoekers wijzen erop dat de pluridisciplinaire medische opvolging en de medicamenteuze behandeling niet enkel het gevolg zijn van de verschillende pathologieën waaraan D. heeft geleden maar in hoofdzaak het gevolg is van de chromosomale deletie die een constante is van in het begin van de procedure en die uiteindelijk tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft geleid. Het blijkt immers dat oogkanker, leukemie, recidiverende longontstekingen gekende gevolgen zijn van de anomalie van chromosoom 13. Bijgevolg stippen zij aan dat, in tegenstelling tot wat de arts-adviseur voorhoudt, er geen sprake is van het niet langer bestaan of van een op voldoende ingrijpende wijze gewijzigd karakter van de omstandigheden op grond waarvan de gemachtigde de machtiging heeft verleend. Daarom menen verzoekers dat er een manifeste appreciatiefout is gebeurd in het licht van artikel 9 van het voormelde KB van 17 mei 2007.

In een tweede onderdeel van het enig middel gaan verzoekers in op het standpunt van de arts-adviseur dat de noodzakelijke medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Ze stippen aan dat de gemachtigde zowel de aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gegrond verklaard als deze twee maal heeft verlengd, zodat de gemachtigde tot drie maal toe van oordeel moet geweest zijn dat de verzorging die noodzakelijk is voor B.D. niet beschikbaar en toegankelijk was in het herkomstland. Verzoekers menen dat de gemachtigde onvoldoende informatie heeft verschaft om zich ervan te verzekeren dat de vereiste medische zorgen voor B.D. beschikbaar en toegankelijk zijn. Meer specifiek met betrekking tot de toegankelijkheid wijzen verzoekers erop dat de verklaringen van de arts-adviseur een algemeen karakter hebben aangaande het gezondheidssysteem in Kazachstan en dat de bronnen bovendien 4 of 5 jaar oud zijn en betrekking hebben op de implementatie van systemen en hervormingen op vlak van gezondheidszorg. In deze bronnen wordt Kazachstan als een van de landen genomen om de theoretische toelichtingen te illustreren zonder dat men uit die studies kan afleiden dat de noodzakelijke gezondheidszorgen voor D. toegankelijk zullen zijn. Zo bijvoorbeeld verwijst de arts-adviseur naar een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen voor dewelke de zorgen gratis zouden zijn en wordt *manu militari* bevestigd dat de aandoening waar B.D. aan lijdt onder die lijst valt. Die lijst wordt volgens verzoekers niet verstrekt zodat de arts-adviseur op dit punt enkel maar van niet-aangetoonde veronderstellingen vertrekt. Verder stelt het advies dat medicatie ook gratis is voor wie in een ziekenhuis verzorgd wordt en voor sociaal kwetsbare groepen. Volgens verzoekers is deze info niet precies genoeg om te kunnen nagaan of B.D. van de voorgehouden gratis medicijnen zal kunnen genieten. Het is niet duidelijk wat een kwetsbare groep is in Kazachstan, noch op grond waarvan de arts-adviseur van mening is dat B.D. daar deel van zou uitmaken. De informatie laat evenmin toe vast te stellen dat verzoekers van een sociale bescherming zullen kunnen genieten nu zij Kazachstan al meer dan vijf jaar hebben verlaten en daar geen inkomsten hebben. Bijgevolg staat de motivering van de beslissing niet toe om tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling te besluiten. D. heeft nood aan een zeer nauwgezette opvolging door verscheidene specialisten hetgeen noodzakelijkerwijs tot een hoge kost leidt, dit terwijl de arts-adviseur zelf stelt dat er geen publieke ziekteverzekering in Kazachstan bestaat. Bovendien zo menen verzoekers, heeft de arts-adviseur geen rekening gehouden met het feit dat gehandicapte kinderen in Kazachstan worden uitgesloten. Verzoekers hadden in hun schrijven van 5 mei 2015 er immers op gewezen dat wanneer D. in Israël werd behandeld, daar de zware chromosomale deletie werd vastgesteld, hetgeen aanleiding geeft onder meer tot een zeer zware psychomotorische handicap nu D. niet kan spreken. Bij hun terugkeer zouden verzoekers dokters in Kazachstan geraadpleegd hebben, die eenvoudigweg zouden aanbevelen hebben D. achter te laten in een soort van weeshuis, hem te vergeten en een ander kind te krijgen nu ze beiden jong waren en in goede gezondheid. Volgens verzoekers hebben slechts 13 % van de gehandicapte kinderen toegang tot gezondheidszorg en dit van een slechte kwaliteit. Verzoekers menen dat deze elementen niet in overweging werden genomen in de motivering van de beslissing. Zij zien hierin een schending van de motiveringsplicht.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de zorgvuldige voorbereiding van de beslissing moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen onder meer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het voormelde Koninklijk Besluit van 17 mei 2007.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]"

Artikel 9 van het voormelde KB van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de arts-adviseur in haar advies van 23 september 2015 erkent dat B.D. werd geboren met een « chromosomale deletie » en met « cerebrale palsy » waardoor het kind een cognitieve en psychomotorische achterstand heeft. Ze wijst erop dat een multidisciplinair bilan werd opgemaakt in mei 2014 en in februari 2015 waarbij werd vastgesteld dat het kind van acht jaar voor communicatie een leeftijdsequivalent van 1 jaar en 6 maanden behaalt en voor dagdagelijkse activiteiten en sociale vaardigheden respectievelijk 1 jaar en 10 m en 1 j en 8 m. Op taalvlak praat hij niet en reageert niet op taal. De arts-adviseur weerhoudt hiervoor de noodzaak aan kinesithérapie en een neurologische opvolging. Wat betreft de hartafwijking, die in Rusland werd gecorrigeerd toen het kind 3 maanden oud was, acht zij cardiologische opvolging noodzakelijk. Ze vervolgt uitdrukkelijk: *"de chromosomale afwijking heeft ook als gevolg dat een tumor suppressie gen ontbreekt, dit is een gen dat de groei van tumoren tegenwerkt. Zo ontwikkelde het kind bilateraal retinoblastoma, dit is een oogtumor aan beide ogen."* Het kind kreeg hiervoor in Jeruzalem chemotherapie en bestraling in 2009 en in 2010 bijkomende lasertherapie in België. Door de bestraling kreeg het kind cataract aan beide ogen, hetgeen werd geopereerd in 2013. Er is geen tumoractiviteit meer maar het kind is wel blind in een oog. De arts-adviseur weerhoudt hiervoor een oftalmologische opvolging. In mei 2012 kreeg het kind een acute lymfatische leukemie waarvoor het kind drie jaar werd behandeld en nabehandeld. Hiervoor weerhoudt de arts-adviseur een noodzakelijke verdere hematologische en oncologische opvolging met maandelijks bloedcontroles. Nu het kind door de chemo- en radiotherapie een risico loopt op groeihormoondeficiëntie weerhoudt de arts-adviseur eveneens een pediatrische opvolging. Het kind neemt ook tal van medicatie, hetgeen voor de arts-adviseur eveneens beschikbaar moet zijn.

De Raad stelt uit het voorgaande vast dat ook al stelt de arts-adviseur een ingrijpende verbetering vast, deze verbetering, zoals verzoekers eveneens erkennen, in hoofdzaak te maken heeft met het feit dat de oogkanker en leukemie in complete remissie zijn. Desalniettemin bevestigt de arts-adviseur nadrukkelijk dat de chromosomale afwijking als gevolg heeft dat het tumor suppressie gen ontbreekt dat de groei van tumoren tegenwerkt. Bijgevolg ligt deze uitdrukkelijke vaststelling van de arts-adviseur in de lijn van de stelling van verzoekers dat het deze chromosomale deletie is die aan de basis ligt van de kankers waaraan het kind heeft geleden en dat het kind nood heeft aan een multidisciplinaire opvolging teneinde de recidive van die kankers te vermijden en er zich van te verzekeren dat er geen nieuwe kankers ontstaan. Daargelaten de vraag of de arts-adviseur dan op redelijke wijze kon vaststellen dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende

ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd, nu blijkt dat de arts-adviseur en verzoekers het erover eens zijn dat het de chromosomale deletie is waarmee het kind geboren is, met het ontbreken van een tumor suppressie gen, die aan de basis ligt van de kankers die zijn ontstaan, weerhoudt de Raad dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat het achtjarig kind, dat een aandoening heeft die volgens de arts-adviseur een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien het niet adequaat behandeld wordt, op noodzakelijke en adequate wijze moet worden opgevolgd door een oftalmoloog, kindercardioloog, oncoloog, hematoloog, fysiotherapeut, kinderneuroloog, psychiater, pediatr en een arts gespecialiseerd in de fysieke geneeskunde/revalidatie. Bovendien somt de arts-adviseur ook een hele resem medicijnen op die het kind nodig heeft en waarvan zij de beschikbaarheid heeft vastgesteld.

Wat betreft de toegankelijkheid tot al deze specialisten en medicijnen, hebben verzoekers terecht aangevoerd dat de motivering op zeer algemene wijze is opgesteld en in hoofdzaak betrekking heeft op het algemeen gezondheidssysteem in Kazachstan. De arts-adviseur heeft zich voor de toegankelijkheid voor het advies van september 2015 in een dergelijk delicaat dossier inderdaad enkel gebaseerd op verouderde verslagen van 2009, 2010 en 2012, die weliswaar van betrouwbare bronnen afkomstig zijn maar die inderdaad oud zijn en in hoofdzaak rapporten zijn die op tal van landen betrekking hebben waarbij gefocust wordt op algemene hervormingen in de financieringssystemen van de gezondheidszorg en waarbij maximaal enkele pagina's specifiek op Kazachstan slaan. Het feit dat in een uitgebreid rapport slechts enkele pagina's betrekking hebben op Kazachstan, hoeft niet problematisch te zijn, het is evenwel vereist dat de informatie wel in die mate voldoende actueel en precies is dat men er, zoals verzoekers aanstippen, redelijkerwijs kan uit afleiden dat de door de arts-adviseur noodzakelijk geachte behandeling toegankelijk zal zijn voor het kind. Dit is *in casu* niet het geval. Verzoekers voeren verder terecht aan dat de lijst « van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen » waarnaar de arts-adviseur verwijst, niet vindbaar is in de rapporten in het administratief dossier. Bijgevolg kon de Raad ook niet nagaan of - zoals wordt geponeerd - de aandoening waaraan betrokkene lijdt, onder die lijst van sociaal belangrijke en gevaarlijke aandoeningen is opgenomen. De Raad stelt vast dat verweerder in de nota met opmerkingen niet ingaat op de kritiek van verzoekers dat de gehanteerde bronnen oud zijn en volgt verweerder ook niet waar hij stelt dat alle in de voetnoten vermelde verslagen in het administratief dossier zitten. Het verslag KATSAGA. A., KULZHANOV. M., e. a., Health systems in Transition, Kazachstan: Health system review, 2012 zit niet in het administratief dossier en was overigens - zoals blijkt uit de voetnoot - eveneens al verschillende jaren oud voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verweerder het in de nota verder nuttig acht in te gaan op de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging, is het thans vaste rechtspraak zowel van de Raad als van de Raad van State dat de vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St.* Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), geen afbreuk doet aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633; RvV AV 12 december 2014, nrs. 135 035; 135 038; 135 039). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen eveneens: *“In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in Kazachstan werd nagegaan, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorschrijft dat beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.”* Vervolgens verwijst verweerder naar rechtspraak van de Raad in die zin. De Raad leest evenwel

geen betoog in het verzoekschrift in de lijn dat de afstand te groot zou zijn om de vereiste behandeling te kunnen bekomen. Kazachstan is wel degelijk een land en geen regio en het herkomstland *in casu*, dus de beschikbaarheid en toegankelijkheid dienden inderdaad te worden nagegaan in het licht van Kazachstan, hetgeen *in casu* ook is gebeurd. De kritiek in het verzoekschrift was niet gericht tegen het feit dat dit onderzoek "enkel" in het licht van Kazachstan is gebeurd, maar wel dat de lijvige en algemene rapporten die de arts-adviseur als bronnen heeft geraadpleegd om de toegankelijkheid te onderzoeken enkel algemeen betrekking hebben op de implementatie van systemen en hervormingen van het gezondheidsbeleid en niet voldoende actueel en precies zijn om toe te laten zich er redelijkerwijs van te verzekeren dat de door de arts-adviseur noodzakelijk geachte behandeling toegankelijk zal zijn voor het kind in kwestie. Dit laatste wordt door de Raad aanvaard (zie *supra*). De Raad volgt het standpunt van verweerder in de nota dat uit het advies blijkt dat de toestand in Kazachstan zorgvuldig werd nagegaan op vlak van toegankelijkheid dan ook niet.

De Raad volgt verzoekers dan ook in hun stelling dat de motivering van de bestreden beslissing wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen niet afdoende is om er te kunnen uit afleiden dat D. op adequate wijze zal toegang hebben tot het geheel van de voor hem vereiste medische zorgen.

De motivering in feite aangaande de toegankelijkheid getuigt niet van een zorgvuldige voorbereiding van het bestreden advies, evenmin is deze motivering evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Nu het advies van de arts-adviseur met een onwettigheid is behept, is eveneens de bestreden beslissing die er uitdrukkelijk naar verwijst en er volledig op steunt met dezelfde onwettigheid behept.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES